

МОТИВИ по ВНОХД №1873/2012г. на СГС, НК, VI въззивен състав

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 22.02.2012г. по НОХД №6177/2010г., СРС, НК, 22 състав е признал подсъдимия К.В.Г. за виновен за това, че на 24.06.2009г. в гр.С., в Софийска градска прокуратура, пред надлежен орган на власт – прокурор П.Н.от СГП, водещ разследване по досъдебно производство №6913/2009г. по описа на СГП, като свидетел устно съзнателно потвърдил неистина, твърдейки че няма познанства с лица от съдебната система, не познава магистрати, а в действителност е познавал такива, поради което и на основание чл.290, ал.1, пр.1, алт.1 НК го е осъдил на две години лишаване от свобода, като на основание чл.304 НПК подсъдимият Г.е оправдан по обвинението във връзка с познанството му с П.Т.В., И.П.П.и Д.Х.К..

На основание чл.66, ал.1 НК изтърпяването на наложеното наказание лишаване от свобода е отложено за изпитателен срок от три години, считано от влизането на присъдата в сила.

Подсъдимият Г.е осъден да заплати направени по делото разноски в размер на 428,38 лв., както и държавна такса в размер на 5 лв. за служебно издаване на изпълнителен лист.

Срещу присъдата в законоустановения срок е постъпил протест от СРП, с който се иска увеличаване на наложеното наказание лишаване от свобода и отмяна на условното осъждане. Искане се и осъждането на подсъдимия и по обвинението за лъжесвидетелстване във връзка с познанството му с П.Т.В., И.П.П.и Д.Х.К.. В протеста и неговото допълнение не се иска събиране на нови доказателства.

Срещу присъдата в законоустановения срок е постъпила и жалба от подсъдимия К.В.Г.чрез защитника - адв.Х.Б., с която се иска отмяната на присъдата и оправдаването на подсъдимия, като се излагат доводи за несъставомерност на деянието. В жалбата не се иска събиране на нови доказателства.

Въззивният съд в съдебно заседание на 03.05.2012г. по реда на чл.327 от НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимия или експерти, както и ангажирането на нови веществени доказателства. Изискани са писмени доказателства, приети в проведеното на 31.05.2012г. съдебно следствие.

Пред въззивния съд представителят на Софийска градска прокуратура иска отмяна на оправдателната част на присъдата спрямо подсъдимия Г.и увеличаване на наложеното наказание лишаване от свобода, като се отмени прилагането на чл.66, ал.1 НК. Сочи доказаност на обвинението и превес на отегчаващите обстоятелства.

Защитниците на подсъдимия К.В.Г.- адв.П.Я.и адв.Х.Б. пледират

за оправдателна присъда, като правят анализ на събраните доказателства и твърдят несъставомерност на деянието на подсъдимия Г. както от обективна, така и от субективна страна.

Подсъдимият К.В.Г. не се явява пред въззивния съд и не взема становище по същество..

Софийски градски съд, след като обсъди доводите в протеста и неговото допълнение и твърденията, посочени в жалбата, както и тезите, изложени в съдебно заседание, и след като в съответствие с чл.314 НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, **констатира**, че са налице основания за нейното отменяване и постановяване на нова присъда, като приема следното от фактическа и правна страна:

От фактическа страна:

Подсъдимият К.В.Г. е роден на *****. в гр.С., българин, български гражданин, неженен, неосъждан, с висше образование, управител на „П.Г.” ЕООД, живее в гр.С., бул.„Б.” №**, вх.*, ет.**, ап.**, ЕГН *****.

Преди 18.06.2009г. подсъдимият К.В.Г. се познавал с редица членове на ВСС, прокурори и съдии, сред които свидетелите С. К. С. – член на ВСС, П.Т.В. – прокурор в Окръжна прокуратура, гр.С. З., И.П.П. – прокурор в Апелативна прокуратура- гр.С., Д.Х.К. – съдия в районен съд – гр.П., Т.Н.Т. - административен ръководител на Районен съд, гр.Ш., А, А, А, - административен ръководител на Апелативна прокуратура, гр.П., П.В.М. - прокурор в Окръжна прокуратура, гр.Х., П.С.Н. - председател на Районен съд, гр.Н., Й.Г.И, - прокурор при Апелативна прокуратура, гр.Б., И.И.Д.- член на ВСС, , Н, З, - заместник-окръжен прокурор в Окръжна прокуратура, гр.П., Н.Я.Г.- заместник-председател на Окръжен съд, гр.П., Р.М.Ч.- съдия в Софийски градски съд, Й.П.Н.- съдия в Апелативен съд, гр.В.Т., В.Н.Г.- съдия в Апелативен съд, гр.Б..

Подсъдимият Г. познавал и поддържал контакти и с други магистрати или техни близки, между които били М.М.В., Г.Д.Д., Н.Т.К., Д.Г.М. и др.

През пролетта на 2009г. Висшият съдебен съвет на Р. Б. обявил конкурси за редица ръководни длъжности в съдебната система, като част от познатите на подсъдимия Г. взели участие в тези конкурси и се виждали с него по повод на тези конкурси. Между тях били и свидетелите П.В.М., Т.Н.Т., В.Н.Г. и П.С.Н..

На 17.06.2009г. било проведено заседание на ВСС за избор на административни ръководители на много съдилища и прокуратури, като на следващия ден – 18.06.2009г. също имало заседание на ВСС за избор на административни ръководители.

На това заседание на 18.06.2009г. членът на ВСС И. В. К. направил изявление пред членовете на ВСС и наблюдаващите заседанието журналисти, че лице, представящо се за К. от гр.П. разполага с възможност да осигури подкрепа във ВСС срещу заплащане на голяма парична сума. В изпълнение на решение на ВСС по т.11 от Протокола на заседанието на ВСС от 18.06.2009г. И. В. К. подал на 19.06.2009г. сигнал до Главния прокурор на Р. Б. вх. №3818/19.06.2009г. на Главния прокурор, с който помолил за извършване на проверка (л.28-л.29 от въззивното производство).

На 19.06.2009г. прокурор П.Н.от СГП въз основа на сигнала на И.В.К.образувала досъдебно производство с №6813/2009г. на СГП срещу виновните лица

„I. За това, че от неустановена дата до 18.06.2009г. в гр.С., поискал или приел дар или каквато и да е облага, която не му се следва, или приел предложение или обещание за дар или облага, за да упражни влияние при вземане на решение от длъжностни лица във връзка със службата им – членове на Висшия съдебен съвет, да дадат своя вот при гласуване за избор на определена длъжност – административен ръководител или зам.административен ръководител в съдебната система.

Престъпление по чл.304б, ал.1 предл. 1 и 2 от НК.

II. За това, че от неустановена дата до 18.06.2009г., в гр.С., предложил или обещал дар или каквато и да е облага – сумата от около 200 000 евро на длъжностни лица – членове на Висшия съдебен съвет, за да извършат действия по служба, а именно да дадат своя вот при гласуване за избор на определена длъжност – административен ръководител или зам. административен ръководител в съдебната система.

Престъпление по чл.304, ал.1, предл. 1 и 2 от НК”.

Междувременно всички медии в Р. Б. били широко разгласили случая, като скандалът бил наречен от журналистите „скандалът К. Ч.”.

След проверка на органи на ДАНС било установено, че най-вероятно визираното в сигнала на И.В.К.лице е подсъдимият К.В.Г.(л.7 от т.1 на ДП), което било съобщено на прокурор Н. по факс.

Прокурор Н. започнала лично да извършва действия по разследването, като в периода 19.06.2009г.-23.06.2009г. разпитала като свидетели по ДП №6813/2009г. по описа на СГП лицата И.Г.Д., И. В. К., С. И. П., М. Т. Т. – хора, посочени от И.В.К.като присъствали на срещата, на която К. бил уведомен за действията на „лицето К. от гр.П.”.

На 23.06.2009г. прокурор Н. се свързала по телефон с подсъдимия К.В.Г.и го поканила на другия ден сутринта да посети Съдебната палата – СГП, за да бъде разпитан.

Подсъдимият Г.приел поканата и на 24.09.2009г. сутринта отишъл в кабинета на прокурор Н. в Съдебна палата гр.С., където се запознал с нея. Заедно с подсъдимия бил св.К.Д.Д.– адвокат от П.ска АК.

Прокурор Н. поканила двамата в отделно помещение на СГП, където бил проведен разпит в периода от 09.30 часа до 10.20 часа, оформен в протокол от прокурор П.Н.и подписан от подсъдимия К.В.Г.без възражения. В протокола не било отразено присъствието на адв.К.Д., както не били вписани и въпросите на прокурор Н., на които отговарял подсъдимия Г..

В разпита си подсъдимият Г.заявил:

„В гр. С. живея от две три години постоянно, като това е свързано с бизнеса ми. От около година назад съм си закупил собствено жилище.

По отношение на бизнеса ми мога да кажа следното: имам участие в няколко фирми - фирмата с която се занимавам със строителство и ремонт е „П.Г.“ ЕООД. ЕТ „К. К.“ е с прекратена дейност, „Н, т,“ ООД е фирмата с която развивам дейността си в дискотека „А.,“ находяща се в гр. П. и „Е.“ ООД - това е фирма с която възнамерявам занаяпред да извършвам дейност, но към момента същата не е започнала. Дейността която развивам ми позволява да контактувам с неограничен кръг хора.

Не познавам лице с имена Й., С., познавам лице с име С., или С. (не съм сигурен за малкото му име) С., който е член на ВСС. С този човек съм в добро познание датиращо от преди три-четири години, преди той да стане член на ВСС. Имали сме няколкократно срещи свързани с международен проект на деца с увреждания, той търсеше съвет в чисто технически аспект за изпълнение на проекта. Не познавам други членове на ВСС.

*Управлявам два автомобила „БМВ****“ с ДКН рег. № ***** (не мога да ги конкретизирам с точност) и Джип „М. МЛ“ с рег. № който в момента не мога да посоча, тъй като автомобила е съвсем наскоро закупен. Л.а „БМВ“ който всъщност ползвам, при пребиваването ми в гр.П. спирам на паркинга пред хотел „Р. на Д.“, категорично заявявам, че нямам пропуск за общинския паркинг на ОС, не спирам там, тъй като за мен е безкрайно неудобно като местонахождение.*

Нямам познания с лица от съдебната система. Аз не съм адвокат, дори не съм юрист, аз не познавам магистрати още повече не виждам каква дейност мога да извършвам с тях. Нямам проблеми с бизнеса си и фирмите чрез които осъществявам дейността си, никога не съм имал проблеми с правосъдната система.

Не познавам лицето И. Д., чел съм в медиите, но не мога да си спомня какво точно, но го свързвах с това, че е адм. ръководител на ОП на гр. П. или гр. П., никога не съм търсил контакт с него, по някаква причина. Председателя на ОС гр. П. г-н Р. Л. познавам съвсем бегло, и то като фигура от града.

ВСС е за мен една много далечна материя, но през изминалите няколко дни откакто е замесено не зная поради каква причина, вече започнах да се интересувам. Никога не е ставало въпрос пред мен за назначения на магистрати на определени длъжности, никога никой не се е свързвал с мен да ми предлага да съдействам по някакъв начин за нечие назначение, тъй като аз нямам такива възможности. Пред мен никога не е воден разговор за нечие назначение в съдебната система, както и не е коментирано за каква сума, как и по какъв начин би могло да стане това. За сумата варираща от 200 000 лв. или 200 000 евро, че може би е получена от членове на ВСС,

за да гласуват нечие назначение четох във вестниците, но на мен преди тези публикации това не ми е било известно. Не съм виждал, не съм чувал за съществуването на списъци с магистрати които трябва да бъдат избрани на ръководни длъжности от ВСС, както и не съм чувал за списък с членове на ВСС, които ще подкрепят тези кандидатури.” (Правописът и пунктуацията са запазени като в оригинала).

След този разпит прокурор Н. продължила извършване на следствени действия по делото и разпит на свидетели до 20.08.2009г., когато изготвила две постановления. С едното от тях (не е ясно кое е първо, кое – второ) тя отделила материали по досъдебно производство №6813/2009г. по описа на СГП и образувала досъдебно производство срещу подсъдимия К.В.Г. за престъпление по чл.290, ал.1 НК (л.4-л.5 от т.1 на ДП), а с другото отделила материали по досъдебно производство №6813/2009г. по описа на СГП и разпоредила тяхното преснемане (л.2-л.3 от т.1 на ДП). На същата дата прокурор Ч. А. от СГП образувал наказателно производство срещу подсъдимия К.В.Г.(л.1, от т.1 на ДП), което било заведено под №9357/2009г. на СГП, вече присвоен по Постановлението на прокурор Н. за отделяне на материали и образуване на досъдебно производство (л.4-л.5 от ДП).

На 21.08.2009г. на подсъдимия К.В.Г. било повдигнато и предявено обвинение за извършено престъпление по чл.290, ал.1 НК при разпита му на 24.06.2009г.

На 06.10.2009г. Б. К. – прокурор при СГП изпратил по компетентност досъдебното производство на СРП. То било прието за наблюдение от младши прокурор от СРП Десислава П.а, която след извършване на допълнителни следствени действия, на 10.12.2009г. сезирала Апелативна прокуратура гр.С. за разрешаване на проблема с многобройните постановления на СГП от 20.08.2009г.

С Постановление от 18.12.2009г. (л.186-л.191 от т.1 на ДП) Заместник апелативния прокурор при Апелативна прокуратура гр.С. Га. С. отменила Постановлението на прокурор Ч. А. от 20.08.2009г., отменила и Постановлението от 20.08.2009г. на прокурор П.Н. за отделяне на материали по делото и изменила другото постановление от 20.08.2009г. на прокурор П.Н. за отделяне на материали и образуване на ново наказателно производство.

Наказателното производство срещу подсъдимия Г. за престъпление по чл.290, ал.1 НК продължило под №3127/2009г. на СДВР-04РУП, пр. пр. №53120/2009г. на СРП. По това производство е внесен обвинителния акт, по който СРС е постановил обжалваната пред настоящия съдебен състав присъда.

Наказателното производство №6813/2009г. на СГП продължило под №4-2931/2009г. на СГП и по него на 19.07.2010г. на подсъдимия К.В.Г. било повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл.255,

ал.3 вр. ал.1, т.1 и т.2, алт.2 НК вр. чл.26, ал.1 НК. Срещу подсъдимия Г.бил внесен и обвинителен акт за това престъпление в СГС на 17.02.2011г. и било образувано НОХД №С-69/2011г. по описа на СГС, НО, 31 състав, по което на 23.04.2012г е постановена оправдателна присъда (не влязла в сила).

По доказателствата:

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на обясненията на подсъдимия К.В.Г.(частично), от показанията на разпитаните по делото свидетели П.Т.В., П.В.М. (дадени в съдебно заседание и прочетени по реда на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 НПК), Й.П. Н., Д. Х. К., Н.Я. К., Т.Н.Т. (дадени в съдебно заседание и прочетени по реда на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 НПК), В. Н. Г., Д. Н. З., Й.Г.И., И. П. П., А.А. А., К.Д. Д., Р. М. Ч., И.И. Д., С. К. С. и П.С.Н. (дадени в съдебно заседание и прочетени по реда на чл.281, ал.5 вр. ал.1, т.1 НПК), от приетите по делото заключения на техническа експертиза (л.156-л.162 от т.1 на ДП) и на техническа експертиза (л.171-л.173 от т.1 на ДП), както и от писмените доказателства и доказателствени средства - писмо №Пл31-2959/19.06.2009г. на ТД на ДАНС-П. (л.7 от т.1 на ДП), протокол за разпит на свидетел (л.16-л.17 от т.1 на ДП), протокол за разпознаване с фотоалбум (л.50-л.53 от т.1 на ДП), протокол за разпознаване с фотоалбум (л.55-л.58 от т.1 на ДП), протокол за разпознаване с фотоалбум (л.61-л.64 от т.1 на ДП), протокол за разпознаване с фотоалбум (л.75-л.78 от т.1 на ДП), справка за съдимост (л.102-л.103 от т.1 на ДП), определения СРС (л.115-л.118 от т.1 на ДП), протокол за обиск и изземване (л.122 от т.1 на ДП), протокол за претърсване и изземване (л.123-л.126 от т.1 на ДП), протокол за претърсване и изземване (л.127-л.130 от т.1 на ДП), писмо №6508/14.10.2009г. на „М.” ЕАД - л.150 от т.1 на ДП), писмо №г-13856/06.10.2009г./08.10.2009г. на СДВР-ОПП (л.181 от т.1 на ДП), писмо №14636/19.11.2009г. на 1 РУ-П. (л.199 от т.1 на ДП), справка за съдимост (л.215-л.216 от т.1 на ДП), справка за съдимост (л.245-л.246 от т.1 на ДП), разпечатка на телефонни разговори (приложена в класифициран том по делото), справка за съдимост за подсъдимия Г.(л.13-л.14 от съдебното производство), писмо №ПД-1846/10/21.07.2010г. на СРП (л.25 от съдебното производство), разписка за връщане на веществени доказателства (л.26 от съдебното производство) и писмо №С-69/2011г./14.05.2011г. на РКИ при СГС с приложени документи (л.24-л.42 от въззивното дело).

Съдът счете, че следва да изключи като доказателствено средство показанията на „свидетеля” П. Г.а Н., за която съществува забраната по чл.118, ал.1 НПК да свидетелства по настоящето дело, доколкото е извършвала действия като разследващ орган по делото.

Прокурор П.Н.е прокурорът, който е образувал наказателното производство по настоящето дело на 19.06.2009г. (т.1, л.6 от ДП) и е извършвала всички действия по разследването до 20.08.2009г., когато отново с две нейни постановления (т.1, л.2-л.3 от ДП и т.1, л.4-л.5 от ДП) тя е отделила материали по делото и настоящето наказателно производство е продължило под нов номер. Обстоятелството, че незабавно нейните колеги са се опитали да поправят този очевиден гаф, като отново с Постановление от 20.08.2009г. (т.1, л.1 от ДП) прокурор Ч.А.е „образувал” пак наказателното производство, което вече е било образувано от прокурор П.Н.чрез отделяне на материали от ДП №6813/2009г. на СГП, по никакъв начин не поправя допуснатата грешка, която изначално значително е ограничила възможността на прокуратурата да ангажира наказателната отговорност на лицето К.В.Г.за негови действия като свидетел по същото наказателно производство (за това виж и по-долу).

Постановлението на прокурор Ч.А.от 20.08.2009г. е било отменено напълно законосъобразно от прокурор от САП на 18.12.2009г. (т.1, л.186-л.191 от ДП) по сигнал на младши прокурор от СРП. С това Постановление на САП са предприети и мерки двете Постановления на прокурор П.Н.да бъдат приведени, доколкото е било възможно, в съответствие с изискванията на НПК, но това по никакъв начин не променя основния факт - прокурор П.Н.е извършвала действия по разследване по настоящето дело - разпит на свидетели, събиране на писмени доказателства и е отделила материалите, въз основа на които е образувано настоящето дело.

Поради изложеното въззивният съд няма законова възможност да цени дадените от прокурор П.Н.показания по делото.

Останалите свидетелски показания по един несъмнен и безпротиворечив начин сочат на познанството между свидетелите-магистрати и подсъдимия Г.преди 18.06.2009г., както и знанието в подсъдимия Г.че тези лица (а и други техни колеги, които по делото не се инкриминират като познанства и връзки с подсъдимия Г.) са съдии, прокурори или членове на ВСС.

В тази насока съдът не приема за достоверни обясненията на подсъдимия Г.и показанията на част от свидетелите за това, че в продължителен период от време те са се познавали, разменяли са си телефонни обаждания, срещали са се, споделя ли са лични проблеми, без подсъдимия да разбере, че съответните лица са магистрати. Обстоятелствата, при които са ставали запознанствата, връзките, чрез които лицата са се запознавали с подсъдимия, изявленията на редица лица, че подсъдимият им е бил препоръчан като лице с контакти в ръководните среди на съдебната система - всичко посочено по

категоричен начин опровергава твърденията, че подсъдимият и свидетелите се познавали, но подсъдимият Г. не знаел (например) кой и какъв е И.Д. или кой и какъв е И.П.. Абсолютно нелогично е твърдението на св.Д.Х.К. от гр.П., че от дълги години се познавал с подсъдимия, заедно тренирали фитнес, поддържали редовни контакти, свидетелят знаел какъв е бизнесът на подсъдимия Г., но подсъдимият не знаел, че св.К. е съдия в РС-гр.П..

В тази насока въззивният съд споделя доводите, изложени в протеста и неговото допълнение, за доказаност на познанството между свидетелите В., П. и К. и подсъдимия Г. и знанието в подсъдимия Г., че тези свидетели са магистрати - прокурори и съдия.

Съдът приема за достоверни обясненията на подсъдимия Г. относно протичането на разпита му на 24.06.2009г. от прокурор Н. в СГП. В тази насока неговите твърдения съвпадат с показанията на присъстващия на разпита адвокат - св.К.Д., както и с текста на протокола за разпит, от който е очевидно, че не става дума за свободен разказ, а за отговор на различни поставяни въпроси. От текста на протокола за разпит се потвърждава и твърдението на подсъдимия Г., че лично той е съобщил на прокурора за познанството си с члена на ВСС св.С.К.С.. Това той е сторил още преди да произнесе инкриминираната фраза, *„Нямам познанства с лица от съдебната система. Аз не съм адвокат, дори не съм юрист, аз не познавам магистрати още повече не виждам каква дейност мога да извършвам с тях.“*

Съдът цени представените документи като годни доказателствени средства, доколкото същите са съставени по установения за това ред, не се опровергават от никакви други доказателства и доказателствени средства, а и съвпадат с показанията на свидетелите разпитани по делото. При наличието на никакви противоречия между писмените документи и инкорпорираните в тях обстоятелства и показанията на свидетелите, съдът счита, че следва да предпочете като достоверни писмените документи, доколкото всички разпитани по делото свидетели в една или друга степен имат интерес да премълчат уличаващи ги факти за връзките си с подсъдимия К.В.Г. и да омаловажат връзките си с него, които (с оглед показанията на свидетелите П.В.М., Т.Н.Т., В.Н.Г. и П.С.Н.) не са се ограничавали с разговори за времето, за децата, за поп-фолка и техниките в строителството, а са били свързани пряко с кандидатстването на голяма част от свидетелите за ръководни постове в съдебната система. Извод за това въззивният съд прави и от съпоставката на времето и продължителността на разговорите по телефона между подсъдимия Г. и съответните свидетели, които съвпадат с периода на тяхното кандидатстване в конкурсите, обявени от ВСС.

В посочения доказателствен материал липсват други съществени противоречия, които да следват да бъдат обсъдени по посочения в чл.305,

ал.3 НПК начин. Съвкупната преценка на доказателствата по делото, тяхното разглеждане по отделно и в цялост, позволяват на съда да приеме описаните факти за станали и върху тях да гради своите правни изводи.

От правна страна:

При така изложената фактическа обстановка настоящият съдебен състав приема, че подсъдимият К.В.Г. не е осъществил състав на престъплението по чл.290, ал.1, пр.1, алт.1 от НК, за което е осъден от първата инстанция и присъдата на районния съд трябва да се отмени в осъдителната ѝ част, като подсъдимият бъде признат за невиновен и оправдан в тази част. В останалата си оправдателна част присъдата на СРС е законосъобразна и следва да бъде потвърдена, макар и не по съображенията, мотивирали районният съдия да оправдае подсъдимия Г. по отношение на инкриминираното му познанство със свидетелите П.Т.В., И.П.П. и Д.Х.К..

На 24.06.2009г. е извършен разпит на подсъдимия К.В.Г. в качеството на свидетел по досъдебно производство №6813/2009г. по описа на СГП. Това досъдебно производство е било образувано за престъпления по чл.304б, ал.1 пр.1 и пр.2 от НК и по чл.304, ал.1 пр.1 и пр.2 от НК, като основен заподозрян за извършването на тези престъпления е бил именно подсъдимият Г. - изявленията на члена на ВСС И.В.К. и писмо №Пл31-2959/19.06.2009г. на ТД на ДАНС-П. (л.7 от т.1 на ДП) са давали достатъчно основания на органа на досъдебното производство, извършващ разследването, да подозира, че именно подсъдимият Г. е участник в разследваните престъпни деяния. В българското наказателнопроцесуално право след 2000г. отпадна фигурата на заподозрения като отделен процесуален субект, но независимо от това и видно от показанията на самия подсъдим пред прокурор Н. на 24.06.2009г. той е имал съзнанието, че разследването по делото се води именно срещу него - позовал се е на медийното отразяване на изявлението на члена на ВСС И.В.К. пред ВСС на 18.06.2009г., знаел е твърденията за наличие на лице „К. от гр.П.“, което срещу 200 000 лв. или 200 000 евро осигурява гласуване на назначения във ВСС и т.н. - в тази насока е целият последен абзац от проведения разпит е свързан именно с тези твърдения и вестникарски публикации.

Това обстоятелство е давало право на подсъдимия Г. да не дава показания по въпроси, отговорите на които биха го уличили в извършване на престъпление (чл.121, ал.1 НПК), а също така му е давало право да не говори истината по въпроси, свързани с неговите познанства с магистрати (съдии, прокурори, следователи, членове на ВСС) - чл.292, ал.1, т.1 НК, доколкото именно това е бил предмет на разследване по наказателното производство с №6813/2009г. по описа на СГП и казвайки истината по този въпрос подсъдимият Г. би се самоуличил в престъпна проява (вж. и

Н, И. Наказателно право – Особена част, С. 1959, стр.63). По тази причина деянието на подсъдимия Г., което се инкриминира по делото - отричането на неговите познанства с конкретните лица, посочени в обвинителния акт, не е съставомерно, доколкото за подсъдимия К.В.Г.е налице лично основание изключващо наказуемостта - един от конститутивните елементи на всяко едно престъпление по дефиницията на чл.9, ал.1 НК.

Правото на всеки един свидетел да не дава показания, които го уличават в извършване на престъпление е установено като основно право на личността, пряко свързано с презумпцията за невиновност и правото на лична защита. В тази насока е трайната и константна практика на ВКС, изразена в редица решения, последни от които са Решение №181/20.05.2009г. на ВКС („разпоредбата на [чл.292,ал.1,т.1 НК](#), визира всички случаи, при които свидетелите биха уличили себе си, или свои близки в извършване на престъпление, а не само на конкретното по което депозират показания”) и Решение №72/07.03.2011г. на ВКС („чл.292, [ал.1, т.1](#) от [НК](#), който не изисква свидетелстващия да се страхува от наказателно преследване, а за прилагането му е достатъчно условието, ако лицето каже истината да би се обвинило в престъпление”).

В конкретния случай за подсъдимия Г.казването на истината за познанството му с магистрати и отношенията с тях очевидно биха могли да го уличат в извършване на престъпления, свързани именно с разследваните деяния по досъдебно производство №6813/2009г. по описа на СГП (за това свидетелстват П.В.М., Т.Н.Т., В.Н.Г.и П.С.Н., а и броят на проведените телефонни разговори и лични срещи с други магистрати и членове на ВСС), поради което подсъдимият К.В.Г.не е имал задължението да говори истината по този въпрос и не може да носи наказателна отговорност за лъжесвидетелстване за това свое изявление.

Само по себе си твърдението на подсъдимия Г.в протокола за разпит на 24.06.2009г., което се инкриминира - „*Нямам познанства с лица от съдебната система. Аз не съм адвокат, дори не съм юрист, аз не познавам магистрати още повече не виждам каква дейност мога да извършвам с тях.*” противоречи на лично неговите изявления в същия протокол за разпит за познанството му със св.С.С.като член на ВСС и със съдия Р.Л. от ОС-гр.П., поради което не може да пренебрегне обстоятелството, че това изявление е твърде общо и неконкретизирано в достатъчна степен, за да се осъществи чрез него престъпление против правосъдието по чл.290, ал.1 НК. С обвинителния акт се инкриминира това твърдение, свързано с познанството на подсъдимия с конкретно изброени лица от съдебната система, без за нито едно от тези лица да му е бил задаван конкретен въпрос и той да е направил конкретен изявление.

Още в Решение №345/21.12.1988г. на ВКС, II н.о. е посочено основополагащото за всяко престъпление по чл.290, ал.1 НК съждение - „*Престъпленията лъжесвидетелстване и подбуждане към*

лъжесвидетелствуване са насочени против правилното отправление на правосъдната дейност. С тези деяния се създават затруднения на правораздавателните органи при разкриване на обективната истина във връзка с основния факт, предмет на разследване, създават пречки за правилно и обективно правораздаване. Следователно потвърждаването на неистина и затаяването на истина е деяние съставомерно по чл. 290, ал. 1 НК само когато се отнася до факти или обстоятелства, които имат значение за правилното решаване на делото. Когато тези факти или обстоятелства са ирелевантни за основния факт, предмет на разследване, те не се отразяват на правораздавателната дейност, поради което деянието е несъставомерно.” (в тази насока е и Решение №347/10.05.2004г. на ВКС, III н.о.).

Общото изявление на подсъдимия Г., за което той е привлечен към наказателна отговорност, очевидно е ирелевантно за правилното решаване на въпросите по досъдебно производство №6813/2009г. по описа на СГП, след като самият подсъдим още в същия си разпит като свидетел е дал конкретни сведения за свои конкретни познанства с конкретни лица - член на ВСС и съдия и не е питан въобще за конкретните лица, посочени в обвинителния акт като негови познанства с лица от съдебната система. Това означава, че поведението на подсъдимия Г. не засяга обществените отношения, защитавани от разпоредбата на чл.290, ал.1 НК в степента, изисквана от чл.10 НК, за да се приеме, че той е извършил престъпление против правосъдието.

В тази насока съдът съобразява и това, че поради процесуалното развитие на наказателното производство с №6813/2009г. по описа на СГП, подсъдимият К.В.Г. въобще е загубил своето качество на свидетел по делото и на това основание също не може да бъде ангажирана неговата наказателна отговорност за лъжесвидетелстване, извършено на 24.06.2009г. по досъдебно производство №6813/2009г. по описа на СГП.

По това наказателно производство е повдигнато обвинението по настоящето дело, което е образувано именно чрез отделяне на материали от ДП №6813/2009г. по описа на СГП, като извършените до 20.08.2009г. (деня на отделяне на материалите с постановленията на прокурор Първолета Н.) са запазили своята процесуална стойност и именно поради това е могло да бъде извършено прочитане на показанията на свидетели, разпитани преди отделянето на материалите от №6813/2009г. по описа на СГП и даването на нов номер на отделеното наказателно производство.

По самото досъдебно производство №6813/2009г. по описа на СГП също се е стигнало до повдигане на обвинение срещу подсъдимия К.В.Г. за извършено престъпление по чл.255, ал.3 вр. ал.1, т.1 и т.2, алт.2 НК вр. чл.26, ал.1 НК и внасяне на обвинителен акт срещу него в съда. Това отново е довело до загуба на процесуалното му качество на свидетел по наказателното производство, по което е било извършено твърдяното от

прокуратурата „лъжесвидетелстване” и до възникване на новото процесуално качество обвиняем със съответната забрана по чл.118 НПК да се разглеждат и ценят изявленията на лицето К.В.Г.като свидетелски показания.

Посоченото развитие на наказателните производства срещу подсъдимия К.В.Г.по един категоричен начин потвърждава липсата на обществена опасност на поведението на подсъдимия К.В.Г.при разпита си на 24.06.2009г. по досъдебно производство №6813/2009г. по описа на СГП и несъставомерността на неговото изявление *„Нямам познанства с лица от съдебната система. Аз не съм адвокат, дори не съм юрист, аз не познавам магистрати още повече не виждам каква дейност мога да извършвам с тях.*, за което му е повдигнато разглежданото обвинение по чл.290, ал.1 НК.

Поради изложените аргументи и на основание чл.336, ал.1, т.3 НПК вр. чл.334, т.2 НПК въззивният съд отмени присъдата на районния съд в нейната осъдителна част и оправда подсъдимия К.В. Г..

Първоинстанционната присъда съдържа оправдателен диспозитив за знаенето от подсъдимия Г., че свидетелите П.Т.В., И.П.П.и Д.Х.К. са магистрати (респ. да е лъжесвидетелствал за това). Въззивният съд приема, че подсъдимият е знаел този факт към 24.06.2009г., но по съображенията важащи въобще за поведението на подсъдимия Г.и липсата на състав на престъпление по чл.290, ал.1 НК, въззивният съд счете, че следва да потвърди присъдата на първата инстанция в тази нейна част, независимо от различните основания, на които районният съдия е оправдал подсъдимия по обвинението срещу него за трите посочени лица.

За разноските:

На основание чл.190, ал.1 от НПК поради оправдаването на подсъдимия К.В.Г.по внесеното в съда обвинение направените до момента по делото разноски в размер на 680,22 лв. остават за сметка на държавата. Районният съд неправилно е сметнал направените разноски, като не е отчел изплатените в съдебно заседание на 30.09.2010г. пътни разноски в размер на 151,84 лв., които също представляват разноски по делото.

С оглед на всичко изложено въззивният съд постанови своята присъда.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.